

CATHERINE RYAN HOWARD

TRADUCERE DE SHAUKI AL-GAREEB

Acum
un serial
original

prime

56 DE ZILE

THRILLER

LEDA BAZAAR

CATHERINE RYAN HOWARD

56
DE ZILE

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

LEDA BAZAAR

*Lui Iain Harris,
deoarece n-am știut ce să-ți iau cadou
pentru cea de-a patruzeccea aniversare,
dar și fiindcă-așa am vrut eu*

ÎN PREZENT

PARE UNUL DINTRE ACELE VIDEOCLIPURI VIRALE FILMATE în vreun complex rezidențial luxos, unde toți locatarii supli și bine făcuți, în vârstă de vreo 30 și ceva de ani, execută exerciții de tip „stea” în spatele balustradelor de sticlă ale balcoanelor lor în timp ce lumea arde. Dar aceștia stau nemișcați, mutându-se doar ca să privească în jos sau unii la alții dintr-o parte în alta a curții interioare, ori ca să-și ducă o mână la gură sau la piept. Fețele le sunt palide, părul, vâlvoi, picioarele, goale. Zorii abia s-au ivit; tocmai au fost treziți din somn. Nimeni nu vrea să filmeze asta.

Locatarii arată de parcă ar fi fost cu toții colegi de școală, cu o singură excepție. Femeia de la numărul 4 este mai în vârstă decât vecinii ei cu vreo câteva decenii. Ea este proprietară, în timp ce restul sunt chiriași. Terasa apartamentului ei de la parter are o masă și scaune stil bistro, înconjurate de plante în ghiveci aranjate cu grijă; terasele celorlalți sunt folosite pentru a depozita biciclete sau nu sunt folosite deloc. Sâmbăta trecută, femeia a amenințat că va raporta petrecerea de la numărul 17 la *Garda*¹ pentru încălcarea restricțiilor, dacă nu se termină „imediat”, iar când petrecerea a continuat, s-a ținut de cuvânt. Este o femeie plină de farmec, de obicei bine îmbrăcată și care

¹ Poliția irlandeză (n. tr.).

nu își arată vârsta, dar în această dimineață este neîngrijită, nemachiată și poartă o pereche de pantaloni de pijama din bumbac roz pal și o geacă de iarnă matlasată care se desface larg în timp ce traversează curtea cu pași mari.

Tot ea este singura care știe codul pentru a opri alarma de incendiu. A pornit acum cinci minute – asta i-a trezit pe toți –, iar locatarii presupun că trebuie să-i mulțumească ei pentru că s-a ocupat de problemă.

Aici nu a existat niciodată un incendiu, dar în ultimele săptămâni au fost trei alarme – patru, dacă o punem la socoteală și pe aceasta. Locatarii s-au plâns repetat firmei de administrare că sistemul este pur și simplu *prea* sensibil, că probabil reacționează la pâinea prăjită arsă sau la oamenii care fumează fără să deschidă fereastra, dar, la rândul lor, cei de la administrație îi învinovățesc *pe ei* pentru declanșarea acestuia. Zgomotul nu mai semnalează pericolul, ci întreruperea, iar când a pornit acum câteva minute, toți au făcut ce fac de obicei: au ieșit afară, pe balcoane și terase, să vadă ce se întâmplă, să caute flăcări sau fum, fără să se aștepte la așa ceva și fără să găsească nimic.

Totuși, de data aceasta chiar *a apărut* ceva neașteptat, ceva interesant: doi *gardai*, în uniformă, care stau în mijlocul curții și se uită în jur.

Așa că locatarii au rămas acolo, urmărind totul mirați.

Femeia de la numărul 4 stă lângă polițiști, păstrând însă distanța regulamentară de doi metri. Arată spre unul dintre apartamentele de la parter – cel chiar din colț, la un capăt al complexului în formă de U. Acestea au mici terase în loc de balcoane, delimitate de garduri metalice în loc de panouri de sticlă masivă. Nu e nimeni pe acea terasă. Ușa glisantă este închisă. Dar, din anumite unghiuri, se vede globul luminos al plafonierei din living, strălucind prin perdelele subțiri și gri.

Ce se întâmplă?

Al cui e apartamentul ăla?

Nu știe nimeni. The Crossings este un complex relativ nou, iar interacțiunile sunt limitate în mare parte la amabilități schimbate în fața cutiilor poștale, a tomberoanelor sau în parcare. Zâmbete rușinate în intervalul acela de vineri și sâmbătă seara, când pare că toată lumea coboară simultan la intrarea principală ca să-și preia mâncarea de la livrator. Locatarii sunt obișnuiți să trăiască deasupra, dedesubtul și pe lângă viețile întregi ale altor oameni, totodată prefăcându-se că nu sunt deloc conștienți de ele; auzindu-și reciproc televizoarele și simțindu-și mirosul de mâncare, dar fără să-și învețe vreodată numele.

Chiar și în aceste ultime săptămâni, când au fost cu toții acasă toată ziua, în fiecare zi, au evitat cu sârguință să se salute când ieșeau în spațiile exterioare – pe balcoane, terase sau în curtea comună –, în efortul de a menține un simulacru de intimitate, de a o păstra intactă. Camaraderia provocată de criză, pe care o urmăriseră în videoclipuri scurte, tremurate și prost încadrate pe internet – cineva strigând numere de bingo printr-un megafon către un bloc de apartamente; un film proiectat pe peretele unei case, astfel încât o întreagă fundătură să poată avea o seară de cinema colectivă din curțile lor; ritualurile nocturne de aplauze pline de speranță și entuziasm – aici nu s-a prins niciodată cu adevărat. Au păstrat distanța în mai multe sensuri. Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu o „mahmureală a familiarității” atunci când viața va reveni la normal, lucru despre care încă au impresia că se va întâmpla curând. Un anunț guvernamental este așteptat mai târziu, astăzi.

Unul dintre polițiști își răsuțește capul și privește în sus spre ei, spre acești vecini băgăcioși. Își trage masca de protecție în jos cu o mână înmănușată în albastru, dezvăluind niște obraji bucălați ce nu se potrivesc cu trupul firav. Se spune că faptul că polițiștii par tineri e un semn sigur că îmbătrânești, dar acesta

chiar *este* tânăr, de vreo 20 și ceva de ani cel mult, cu o peliculă de sudoare care-i strălucește sub linia părului.

— Alarmă falsă! strigă el, făcând semn cu mâna. Puteți merge înapoi înăuntru!

De parcă vreunul dintre ei stătea acolo, așteptând să vadă un incendiu!

— Hai, intrați! strigă el mai tare și mai ferm, când nu se mișcă nimeni.

Unul câte unul, locatarii se retrag încet în apartamentele lor, pentru că niciunul nu vrea să fie etichetat drept gură-cască, deși exact asta sunt. Acesta e singurul lucru interesant care s-a întâmplat aici de săptămâni întregi – dacă nu punem la socoteală alarmele de incendiu, este *singurul* lucru care s-a întâmplat.

Chiar se așteaptă cineva să nu se uite?

Cei mai mulți își lasă ușile glisante deschise și aleg să-și bea cafeaua de dimineață chiar de partea cealaltă, ca să poată vedea fără să fie văzuți. Cuplurile mormăie între ele că, de fapt, *au dreptul* să știe ce se întâmplă. Până la urmă, locuiesc aici. Cei care locuiesc singuri se întrebă dacă a fost vorba de o spargere sau poate chiar de ceva mai rău, cum ar fi un atac, iar dacă li s-ar întâmpla lor ceva acum, în starea în care sunt lucrurile, cât timp ar trece până când ar observa cineva, până când i-ar găsi cineva?

Acest complex de apartamente nu se află departe de centrul Dublinului. Înainte să înceapă toate astea, era susținut de o coloană sonoră aproape constantă de zgomot de motoare, scârțâit de frâne și claxoane venind de la șoseaua aglomerată de alături. Dar, în aceste ultime săptămâni, orașul a încetinit, s-a golit și s-a închis, în această ordine, și, lăsând la o parte alarmele false ocazionale, cel mai puternic zgomot din ultima vreme a fost cântecul păsărilor.

Acum, sunetul sirenelor care se apropie e perceput ca o violență.

ÎN URMĂ CU 56 DE ZILE

— TRECI TU PRIMA! SUNT PRIMELE CUVINTE PE CARE I LE adresează el.

Amândoi sunt pe punctul de a se așeza la coadă la casele de marcat self-service din Tesco. Este vineri, la ora prânzului, și e a cincea oară săptămâna aceasta când ea vine pentru încă o ofertă de prânz lipsită de imaginație: un sendviș fad, o pungă de plastic cu felii de măr și o sticlă de apă despre care tocmai a observat că este de tipul acela cu aromă de fructe, mult prea dulce. Acest lucru a făcut-o să se oprească în loc, lângă o stivă de ouă de Paște (Paștele? *Deja?*), întrebându-se dacă are rost să se întoarcă să o schimbe, când oricum cel mai probabil n-o va bea.

Atunci își ridică privirea și îl vede pe el, așteptând politicos ca ea să facă o mișcare, lăsându-i spațiu să se așeze la coadă înaintea lui.

El este considerabil mai înalt decât ea. Pare să aibă cam aceeași vârstă. Nu e nici musculos, nici plinuț, ci mai degrabă solid. Părul lui închis la culoare este des și ciufulit, dar ea n-are nicio îndoială că a durat o veșnicie să fie îmblânzit cu ceară pentru a ajunge la acea formă perfectă. Poartă un costum albastru cu o cravată bleumarin și o cămașă bleu pe dedesubt, dar mânecile sacoului sunt șifonate de la încordare, umerii par

strâmți, iar capătul din spate al cravatei atârână mai lung decât cel din față. Ultimul nasture de sus al cămășii este deschis, gulerul, ușor strâmb, iar cravata, trasă spre lateral. Pare ușor roșu la față, cu obraji rozalii deasupra unei bărbi inegale de câteva zile.

Și este atât de atrăgător, încât ea știe instantaneu că lumea în care trăiește el nu este aceeași cu a ei, că el nu are cum să o experimenteze în același mod. O față ca aceea permite un alt tip de existență, una în care intri în orice situație cu un anumit grad de aprobare implicită. Dar tu nu știi asta, nu îți dai seama că ești condus pe culoarul prioritar al vieții în fiecare zi.

Ea se întreabă ce efect are asta asupra unui om.

Există și o anumită intensitate la el, ceva ce mocnește imediat sub suprafață. Își imaginează o viață întreagă pentru el. E un bărbat care muncește mult și se distrează și mai mult. Care are un cerc de prieteni pe care îi strigă exclusiv prin porecle inexplicabile în timp ce stau la o masă în pub, dând pe gât halbe de bere și uitându-se la *The Match*. Care aleargă pur și simplu ca să scape de kaloriile nesănătoase. Care are pe cineva, undeva, care cunoaște o versiune complet diferită a lui, cineva față de care este neașteptat de tandru și devotat, pe care o privește mereu doar cu ochi blânzi.

— E în regulă, spune ea, fluturând sticla de apă și începând să se îndepărteze. Tocmai mi-am dat seama că am luat-o pe cea greșită.

Se întoarce și se îndreaptă înapoi spre frigidere, simțindu-i privirea ațintită asupra ei în timp ce se îndepărtează. Și bătăile propriiei inimi, pulsând plină de promisiune.

Al doilea lucru pe care i-l spune el este:

— Frumoasă sacoșă!

Tocmai a ieșit din supermarket, în stradă, și nu știe cine vorbește sau dacă i se adresează ei. Când se întoarce spre voce, îl vede stând în pragul de alături, uitându-se direct spre ea. Sendvișul pe care tocmai l-a cumpărat îi este vârat sub braț, strivit de apăsare. Tipul schițează un zâmbet, nuanțat de ceva ce ea nu poate identifica imediat.

Femeia se oprește.

— Saco...?

— Sacoșa ta, spune el, arătând cu degetul.

Se referă la sacoșa mică din pânză în care și-a băgat cumpărăturile. Trebuie să fie aceea, deoarece geanta ei de mână îi străbate pieptul și se sprijină pe celălalt șold, cel pe care el nu-l poate vedea de unde stă.

Sacoșa este albastră și are o navetă spațială pe ea, purtată „în spate” de un avion care zboară deasupra zgârie-norilor din Manhattan.

O ridică și se uită la ea, pe urmă înapoi la el.

— Mulțumesc! Îngaimă ea. E de la Intrepid. E un muzeu din...

— New York, completează el. Cel de pe portavion, nu? adaugă, dar nu cu o autosuficiență îngâmfată, ci cu un entuziasm cuceritor. Ai fost?

— Da. Nu vrea să sune de parcă ar fi prea mândră de ea însăși, așa că adaugă: O singură dată.

— A fost frumos?

Ezită, pentru că acesta este momentul. Acesta e momentul în care face alegerea.

Oamenii cred că deciziile care îți schimbă cursul vieții sunt cele importante. Cererile în căsătorie. Mutările dintr-o casă în alta. Candidaturile pentru joburi. Dar ea știe că deciziile mărunte, momentele minuscule sunt cele care trasează cu adevărat cursul. Momente ca *acesta*.

Opțiunile ei:

Să spună ceva scurt și superficial, să meargă mai departe, să pună capăt aici și acum.

Sau să spună ceva care să prelungească asta, să rămână mai mult, să invite la mai mult, să deschidă o ușă.

Ea păstrează în telefon o captură de ecran cu un citat atribuit, se pare, lui Abraham Lincoln: „Disciplina înseamnă să alegi între ceea ce vrei acum și ceea ce îți dorești cel mai mult.” Poate că e adevărat, dar disciplina n-a fost niciodată problema ei. Se luptă, în schimb, cu *frica*. Se gândește că *spiritul curajos* ar putea fi alegerea între ceea ce vrei acum și ceea ce vrei cel mai mult, pentru că ceea ce își dorește ea acum este să plece, să oprească totul, să închidă ușile. Să se retragă. Să rămână în locul unde se simte în siguranță și protejată.

Dar ceea ce își dorește cel mai mult este să poată să aibă parte de o viață împlinită, chiar dacă dezvoltarea vine cu durere, risc și teamă, chiar dacă înseamnă să traverseze mai întâi un câmp minat.

Acesta, poate.

Ciara strânge toartelesacoșei și își imaginează propria versiune viitoare stând în spatele ei, apăsându-i palmele pe spate, împingând-o și șoptindu-i: *Fă-o! Încearcă! Fă să se întâmple asta!* Ignoră că căldura care îi urcă în obraji, alarma propriului corp. Își amintește că nu e mare lucru, că e doar o discuție, că bărbații și femeile fac asta toată ziua, în fiecare zi, peste tot în lume...

— Da, răspunde ea. Dar nu la fel de frumos ca la Centrul Spațial Kennedy.

El clipește surprins.

Se îndreaptă de spate și se apropie de ea.

Ciara se dă la o parte pentru a lăsa să treacă o femeie cu un cărucior dublu, făcând și ea un pas spre el.

— Știi, spune el, n-am întâlnit niciodată pe cineva care să poată numi toate cele cinci navete spațiale.

— Iar eu *tot* n-am întâlnit pe cineva care să știe că sunt șase.

Ciara își mușcă buza în timp ce fiecare celulă din corp pare să i se năpustească spre obraji. De ce naiba a trebuit să spună *asta*? Ce-o fi fost în mintea ei?

— Șase? întrebă el.

Ea a stricat deja totul.

Așa că la fel de bine ar putea să se asigure că o face până la capăt.

— A fost *Challenger*, începe ea către o crăpătură din asfalt de lângă piciorul său drept, pierdută pe 28 ianuarie 1986, în timpul lansării. *Columbia*, pierdută pe 1 februarie 2003, la reintrarea în atmosferă. *Atlantis*, *Endeavour* și *Discovery* sunt toate expuse – *Atlantis* e cea de la Centrul Spațial Kennedy. Dar a existat și *Enterprise*, vehiculul de testare. A zburat, deși niciodată în spațiu. Nu avea scut termic sau motoare, dar a fost primul Orbiter¹. Teoretic vorbind. Ceea ce este, de fapt, ceea ce vor oamenii să spună de obicei când zic „navetă spațială”. Se referă la orbiterul propriu-zis. Restul sunt doar rachete. Iar *Enterprise* este cea care se află la Intrepid.

Trece un moment de tăcere chinuitoare.

Ea se forțează să-și ridice capul și să-i întâlnească privirea, cu buzele întredeschise pentru a mormăi vreo minciună despre nevoia de a se întoarce la muncă, cu piciorul pregătit să o ia la fugă și să lase în urmă acest dezastru absolut, dar el spune:

— Urma să merg să-mi iau o cafea. Pot să-ți iau și ție una?

¹ Partea principală, reutilizabilă, a sistemului unei navete spațiale (cea care seamănă cu un avion), care transportă echipajul și încărcătura pe orbită și revine pe Pământ prin planare. În limbajul curent, termenul „navetă spațială” se referă adesea doar la acest vehicul, excluzând rezervorul extern și rachetele portante (n. tr.).

*

Există numeroase opțiuni pentru cafea pe strada aceasta, iar marea majoritate vin servite cu o porție de fițe serioase. Există cafeneaua care își prăjește propriile boabe și te face să aștepți cinci minute pentru o simplă cafea la filtru, care vine într-o singură mărime și este servită călâie. E chiar lângă locul care și-a scris numele greșit și, inexplicabil, cu un slash: KAPH/A. Cel mai popular loc pare să fie o dubiță vintage aflată în curtea unei benzinării, cea cu o trapă unde meniul scris cu cretă nu listează amestecuri de cafea, ci niveluri de epuizare: *Amețit*, *Somnoros*, *Sforăind*.

Ciara este ușurată când el o conduce pe lângă toate acestea, intrând în schimb în sediul anost al unui lanț de cafenele fără personalitate.

— E în regulă aici? Întreabă el în timp ce îi ține ușa deschisă.

— E grozav! răspunde Ciara și intră, după care se întoarce să-i vorbească peste umăr: Îmi place cafeaua servită în „găleată” la un preț rezonabil, deci...

— Am trecut primul test, asta vrei să zici.

El îi face cu ochiul, iar ea râde, sperând că n-a sunat ca un răs agitat, deși *este* emoționată.

Din cauza implicației cuvântului „primul”.

Pentru că și *ea* trebuie să treacă acest test.

Pentru că asta înseamnă deja greutatea unui picior întreg pe marginea câmpului minat și n-are absolut nicio idee cât de lat este, cât timp îi va lua să-l traverseze cu totul sau cât timp va trece până când se va simți în siguranță și în largul ei.

În minutul cât le-a luat să ajungă aici, el i-a spus că numele lui este Oliver și că lucrează pentru o firmă de arhitectură care ocupă ultimul etaj al clădirii mari de birouri de peste drum. Nu este arhitect însă, ci ceea ce se numește tehnician în arhitectură. I-a explicat asta, spunând că arhitecții proiectează clădirile, iar

tehnicienii își dau seama cum vor fi construite propriu-zis. A încercat să o convingă că nu e nici pe departe atât de interesant pe cât sună, jurându-i că, în realitate, e vorba mai mult de tabele Excel și e-mailuri. Când l-a întrebat dacă e ceea ce și-a dorit mereu să facă, a spus că da, odată ce s-a împăcat cu faptul că nu va fi niciodată astronaut.

Apoi a întrebat-o și el cu ce se ocupă.

Ea i-a explicat că, după ce visurile *sale* de-a deveni astronaut s-au irosit, a ajuns să lucreze pentru o firmă de tehnologie care se întâmplă să aibă unul dintre huburile europene într-un complex uriaș de clădiri de birouri din sticlă și oțel, la câteva minute distanță de locul unde se aflau. Ea și-a ridicat ecusonul albastru-deschis, iar el i-a citit numele de pe el și a spus: „Încântat de cunoștință, Ciara!”, iar ea a răspuns: „Și eu, de asemenea!”

Acum, la teigheaua cafenelei, ea spune că vrea un cappuccino. El comandă două, ambele mari.

— La pachet? sugerează el. Poate găsim un loc lângă canal.

— Sună bine!

Încearcă să nu pară prea încântată de faptul că el vrea să prelungească asta, orice ar fi „asta”, bând cafelele împreună.

Se duce să aștepte la capătul teighelei și îl privește cum plătește la casă cu o bancnotă nouă de zece euro. O vede pe baristă – o adolescentă; nu poate avea mai mult de 17 sau 18 ani – aruncându-i priviri pe furiș ori de câte ori crede că el se uită în altă parte. Se întrebă dacă el este conștient de asta și, dacă este, cum se simte. (Aprobare sau examinare?) Îi urmărește liniile corpului sugerate de haine și se întrebă cum ar fi oare să cunoască pielea de dedesubt, *dacă* o va cunoaște, dacă acesta este cu adevărat începutul a ceva sau doar o anomalie.

Își imaginează acele brațe în jurul ei, forța din ele, cum s-ar simți să fie ținută în brațe de el.

Apoi încearcă să nu se mai gândească la asta.

Nu-și pune zahăr în cappuccino, deși în mod normal își pune, și își spune: *Dacă asta devine ceva serios, de acum încolo n-o să mai pot pune niciodată zahăr în cafea.*

Soarele a apărut și a dispărut toată ziua; când ies din nou afară, sunt întâmpinați de un cer aproape complet albastru. Malul canalului este plin de angajați de la birouri care își iau prânzul, dar găsesc un loc pe zid, lângă benzinărie, aproape de ecluză.

Se așază.

El scoate capacul de la cappuccino pentru a lua o înghițitură. Ea rezistă impulsului de a-i spune că așa se va răci mai repede, dar îl anunță când acesta reușește să adune o semilună de spumă pe buza superioară.

— Vasăzică, începe el, Centrul Spațial Kennedy.

— Ce-i cu el?

— Spune-mi lucruri care să mă facă foarte gelos pentru că ai fost acolo!

Îi descrie turul cu autobuzul care te duce în jurul ramperlor de lansare, Clădirea de Asamblare a Vehiculelor și celebrul ceas albastru pe care îl vezi la televizor făcând numărătoarea inversă. Îi povestește despre cinematograful IMAX și despre Grădina Rachetelor. Despre „aventura” unde te fac să te simți ca și cum ai fi într-o navetă spațială care decolează, cum o înclină vertical astfel încât să stai pe spate și apoi în față un pic prea mult, așa că începi să aluneci din scaun într-o aproximare ingenioasă a lipsei de gravitație. Despre Centrul Apollo, unde poți vedea o rachetă Saturn V reală, așezată pe o parte la înălțimea tavanului. Despre naveta *Atlantis*, o navă spațială care *a fost de fapt în spațiu*, expusă magnific.

— Ți se dezvăluie, spune ea. Neașteptat. O surpriză. Ești condus într-o cameră mare și întunecată ca să urmărești un videoclip despre programul Shuttle și apoi, la final, ecranul se ridică și dezvăluie naveta pur și simplu... Pur și simplu *acolo*,

în toată splendoarea ei, chiar în fața ta. Cu ușile compartimentului de marfă deschise și într-un unghi care o face să pară că zboară prin spațiu. E uimitor! Oamenii chiar au scos un icnet de uimire. După ce m-am plimbat în jurul ei și am făcut toate pozele și am citit toate exponatele, m-am întors de unde venisem și am așteptat să se ridice ecranul ca să le pot privi fețele *celorlalți*, să le văd reacțiile, și a fost...

Ciara vede ceea ce i se pare a fi expresia lui amuzată și se panichează.

— Chestia e că mi-am dorit enorm de mult să merg – de când eram copil, de fapt –, așa că a fost un pic ca și cum... nu știu... m-aș fi plimbat printr-un vis.

Trece un moment lung. Apoi el spune:

— Chiar vreau să merg și eu!

Ușurare.

— Ar trebui, încuviințează ea.

— Problema e că urăsc căldura.

— Nu lăsa asta să te oprească! Peste tot sunt aer condiționat rece ca gheața și mașini de pulverizat vapori. În plus, în Florida nu e mereu cald și umed. Eu am fost în martie și a fost chiar plăcut.

— A fost o excursie cu fetele sau...?

Ea se preface că nu a observat că el caută informații, iar el se preface că nu a observat că ea a observat, dar se preface că nu.

— În principal cu munca, răspunde ea. O conferință de tehnologie în Orlando. Așa că, din fericire, am reușit să mă furizez și să mă port ca o tocilară fără public.

Ciara se întoarce să se uite spre canal. E frumos de aproape, trebuie să recunoască. Apa e liniștită, iar reflexiile din ea se văd cu claritate. Vremea e destul de plăcută pentru ca oamenii să stea pe bănci cu haina pe ei, dar nu să renunțe la cele cu mâneci lungi sau să se așeze pe iarbă. Un flux constant de angajați de

la birouri și alergători de prânz traversează ecluza pe scândurile înguste, chiar lângă un semn care avertizează APĂ ADÂNCĂ. În timp ce-i privește, devine agitată și se uită în schimb la propria cafea.

Îi simte privirea ațintită asupra ei.

— Din Cork, nu? Întreabă el.

— Originară de acolo. Ne-am mutat pe Insula Man când aveam șapte ani.

— Insula Man? Nu cred că am mai întâlnit pe cineva care să fi locuit acolo.

Ea zâmbeste.

— Ei bine, te pot asigura că mii de oameni o fac. Tatăl meu a crescut acolo și s-a gândit că și eu voi dori același lucru.

— Ai vrut?

— La acel moment, nu. Dar a fost în regulă până la urmă. Tu?

— Kilkenny, răspunde el, dar ne-am mutat des.

— De cât timp ești în Dublin?

— Cât să fie – se preface el că se gândește –, șase săptămâni?

— Șase săptămâni?

— Mă rog, șase și jumătate. Am sosit într-o marți.

— Unde erai acum șapte săptămâni?

— În Londra. Dar tu?

— De cât timp sunt eu în Dublin? Se preface că se gândește, imitându-l: Păi, luna viitoare se vor face, ah... șapte zile!

— Șapte zile? Iar eu care credeam că eu sunt cel nou.

Ea râde.

— Nu, eu câștig la jocul ăsta.

— Unde ai fost înainte?

— În Cork, de când am terminat facultatea. Am mers la Swansea. Membră deloc notabilă a promoției 2017, prezentă la datorie.

Fața lui nu poate ascunde faptul că încearcă să facă calculele. Ea aproape îi oferă informația: „Am 25 de ani”, dar nu așa se joacă jocul ăsta. Nu știe multe, dar *pe asta* o știe.

— Dar tu? întrebă ea. Tu unde ai fost?

— Newcastle, răspunde el sec.

Ciara simte că ceva s-a schimbat, că l-a pierdut undeva pe parcurs. Ce anume a cauzat asta? N-are nicio idee, dar știe că se poate aștepta să stea trează în întuneric și să se întrebe zile în șir, analizând minuțios tot ce a spus și apoi reanalizând, încercând să găsească lucrul greșit, eroarea, regretul.

— O să întârzii, spune el cu o fracțiune de secundă *înainte* de a-și agita încheietura mâinii și a se uita la ceas.

Se ridică atunci și, neștiind ce altceva să facă, ea se ridică de asemenea.

— Da, mai bine plec și eu, minte ea. Păi... mulțumesc pentru cafea!

El își mușcă buza inferioară, ca și cum ar încerca să decidă ceva.

— Ascultă, începe el, intenționam să merg să văd noul documentar despre Apollo. Luni. Seara. Îl dau la un cinematograful mic din centru. Poate... dacă ai vrea... am putea, ăăă, am putea să mergem să-l vedem împreună?

Ea deschide gura să răspundă, dar este atât de luată prin surprindere de invitație, încât întârzie câteva secunde în timp ce creierul încearcă să recupereze teren în fața acestei schimbări de curs, iar în mica pauză Oliver intervine cu un „Dumnezeule, ce praf sunt la asta!” rostit cu jenă.

„Asta.”

Ea vrea să-i spună că nu, nu e deloc, și nu crede nicio secundă că el chiar crede așa ceva despre sine, dar mai ales nu vrea să fie nevoită să răspundă la faptul că el se referă la asta ca fiind o „asta”, pentru că ce se întâmplă dacă el n-a vrut să spună ceea ce speră ea că a vrut?

— Sună grozav! îi răspunde și afișează cel mai liniștitor zâmbet. Sigur! Da.

El spune că va rezerva biletele. Stabilesc să se întâlnească în fața clădirii unde lucrează el, luni seara la 17.30. Îi dă numărul lui de telefon în caz că apar probleme de ultim moment, iar ea îi trimite un mesaj ca el să îl aibă pe al ei. Merg împreună înapoi până la biroul lui, apoi își iau la revedere făcându-și cu mâna. Ea nu trage aer în piept până când nu îi întoarce spatele.

Și, astfel, începe.

ÎN PREZENT

TEORETIC VORBIND, ESTE ORA DE VÂRF A UNEI DIMINEȚI de vineri, dar Lee are străzile doar pentru ea. Ajunge în Kimmage în cel mai scurt timp și are norocul să găsească un loc de parcare chiar în fața casei. Strada este liniștită, locuitorii ei fiind lipsiți de orice motiv de a se trezi devreme și de a-și începe ziua în altă parte decât într-o altă cameră a propriei locuințe. Nu mai există navete de săptămâni întregi, nici drumuri la școală, nici turiști care să sosească sau să plece. Chiar și molima alergătorilor de dimineață de la începutul carantinei pare să se fi diminuat.

Motivația colectivă a națiunii de a profita la maximum de această situație este în scădere, asta e evident. Ea se întreabă câte maiale pentru pâine au fost, până acum, aruncate fără ceremonie la gunoi.

Lee coboară geamul de la portiera șoferului și se așază comod să-și bea cafeaua. Cafeaua aceea la care a trebuit să se uite cum îi este preparată de cineva cu mâini înmănușate și cu o precauție teatrală, de parcă nu ar fi fost un cappuccino, ci o bombă; al cărei cost a inclus dezinfectarea forțată a mâinilor ei deja uscate și crăpate, înainte și *după* preluare; care are doar două lingurițe de zahăr în loc de cele trei preferate, pentru că acum trebuie să le pună barista în locul tău, iar ei i-a fost prea

rușine să ceară atât de multe – cafeaua aceea pentru care, la propriu, își riscase viața și integritatea fizică.

Refuză să o lase să se răcească după toate *astea*.

Cu mâna liberă, trage parasolarul și își inspectează porțiunea din propria față pe care o poate vedea în oglinda mică de acolo. Chiar ar fi trebuit să-și vopsească rădăcinile *înainte* să închidă saloanele; culoarea brunetă îi ajunge practic până la urechi și, în această lumină naturală, pare să se termine într-o linie bruscă. Ca în fiecare dimineață, a plecat de acasă în grabă, cu părul încă ud, iar acum se usucă în forma coifului ei caracteristic de fire electrizate. Credea că se dăduse cu niște machiaj, dar acesta a reușit, evident, să se curețe singur în ultima jumătate de oră. Pata de fond de ten de pe gulerul cămășii albe este singura dovadă că a fost vreodată acolo.

Chiar *trebuie* să-și pună ordine în viață.

Există o parte a sa care și-ar dori să aibă o altă meserie, genul care se face de obicei de la un birou fix, într-o clădire, și care acum poate fi – acum *trebuie* să fie – făcută de acasă. S-a trezit fantazând că este una dintre acele femei care trăiesc singure, eliberate temporar de toate așteptările sociale epuizante, capabile în sfârșit să-și stabilească o rutină de îngrijire a pielii și o *ședință* regulată de yoga cu tipa de pe YouTube despre care vorbește toată lumea cu entuziasm; să deschidă cărțile de rețete sănătoase pe care familia i le-a tot dăruit cu subînțeleș de ani buni; să facă plimbări lungi pe plaje, pe marginea stâncilor și prin păduri, genul de drumeții care te lasă cu obrajii îmbujorați, cu mușchii oboșiți de o satisfacție plină de sine și reconectată cu natura (deși Lee ar trebui să se conecteze cu ea mai întâi); ieșind la celălalt capăt al acestei carantine ca o versiune mai strălucitoare, mai fină și mai luminoasă a ei înseși, Lee 2.0.

Și, sincer, s-ar mulțumi și cu zugrăvirea livingului și pierderea a trei kilograme.

Dar nu există plaje, stânci sau păduri pe o rază de doi kilometri de ușa ei, magazinele de bricolaj sunt închise și pentru ea nu există nicio carantină. E tot la muncă, fir-ar să fie!

Pe scaunul pasagerului, telefonul scoate un zgomot, anunțând un nou mesaj text.

Știe prea bine cine este înaintea ei ca o privire aruncată ecranului să o confirme: KARLY.

Inspector Karl Connolly. Ea îi adăugase acel „Y” la final ca să-l enerveze, și manevra funcționase de minune.

Mesajul spune: *Ai ajuns?*

Lee nu ridică telefonul. Mai ia o înghițitură lungă și lentă din cafea. Dar când telefonul sună a doua oară, injură și îndeasă cafeaua în suportul dintre scaunele din față și coboară din mașină.

Casa arată exact ca singura dată când a mai fost aici. O casă înșiruită, din cărămidă roșie, cu două etaje, care, dacă ar fi fost în stare impecabilă, s-ar fi vândut ușor cu jumătate de milion prin zona asta. Dar aceasta se dărâmă. Cărămizile au nevoie de curățare, iar țiglele de pe acoperiș, de reparații. Tâmplăria ferestrelor este din lemn și putrezește la colțuri. Vopseaua se cojește cu entuziasm de pe ușa de la intrare. Un container pentru moloz este parcat pe alee, pe jumătate plin cu mobilă din anii '70 și obiecte stricate.

Era aici și data trecută. Lee își amintește clar că a văzut chiuveța de baie de culoarea somonului crăpată, pentru că părinții ei aveau una exact la fel. Această casă era un proiect în desfășurare fără prea mult progres, iar acum, la fel ca orice altceva, renovarea ei este pe pauză.

Ar trebui să sune la ușă, să-și anunțe prezența. *Ar trebui.* Dar mărinimoasă în dimineața asta nu se simte. În schimb, merge la fereastra din față și își trece degetele pe sub pervazul de ciment, căutând adâncitura despre care i s-a spus că este

acolo. O găsește repede – și, odată cu ea, capătul ascuțit al cheii din interior.

Cu discreție, intră pe ușa din față.

Casa este liniștită, iar aerul, ușor mucegăit, închis. Nu există covoare la parter – doar podele din lemn goale și prăfuite –, dar o combinație odioasă de maro murdar și portocaliu-aprins se agață de scară. Începe să urce, mișcându-se încet și cu grijă, testându-și greutatea pe fiecare treaptă pentru a evita vreun scârțâit trădător.

Nu se aude niciun zgomot în casă, niciun sunet de sus, dar liniștea are ceva deliberat în ea.

Cineva o *menține*.

Nu doarme, deci, ci este treaz și o așteaptă. Poate chiar a auzit-o când a intrat.

Lee ajunge pe palier, unde există patru uși. Una este deschisă spre o cameră plină de materiale de construcție: un banc de lucru, un fel de mașină de șlefuit cu cablul electric înfășurat în jurul ei, cutii pe care scrie ALB-IVORIU 7.5×4. O alta îi arată o baie ce pare a fi în plin proces de modernizare. A treia pare că nu poate ascunde decât un boiler. A patra, deci, spre partea din față a casei, este dormitorul principal.

Ușa aceea a fost trasă, dar nu este complet închisă.

Ea face o pauză afară, apoi o lovește cu piciorul cu o asemenea forță, încât se deschide de tot, izbind peretele din spate cu un sunet ca un tunet.

Primul lucru pe care îl vede este tapetul. Trebuie să fi fost cumpărat în aceeași sesiune de cumpărături în care s-a găsit și covorul de pe scări de culoarea „diareei-după-morcovi”. Este un *trip* psihedelic de model *paisley* albastru-aprins și o dor ochii.

Apoi o lovește mirosul: sudoare, sex și alcool, blocate și amestecându-se în aerul încins al camerei.

Ar fi trebuit să poarte o mască, se gândește acum. Dumnezeu *știe* ce plutește pe-aici.

— Ei bine, spune ea, care pare să fie problema?

Karl zace pe pat, probabil gol sub cearșaful-plic pe care a reușit cumva să-l desprindă de colțurile de jos ale saltelei și să și-l așeze peste jumătatea inferioară a corpului. Asta trebuie să fi necesitat ceva efort, având în vedere că ambele brațe îi sunt întinse, cu mâinile mai sus de umeri, ca Hristos pe cruce.

Doar că încheieturile lui Karl nu sunt bătute în cuie pe tăblie, ci încătușate de ea.

— Două perechi? se încruntă Lee. De unde ai luat-o pe a doua?

— Hai! mormăie Karl. Savurează momentul!

— O, chiar intenționez!

— Să știi că aș fi putut să jur că te-am auzit oprind afară acum cinci minute.

— De cât timp ești așa? întrebă Lee.

— Toată noaptea, fir-ar să fie!

— Ai dormit?

Karl încearcă să ridice din umeri, apoi tresare de la durerea pe care i-o provoacă mișcarea.

— Am ațipit. Hei, crezi că ai putea să mă eliberezi înainte ca acest interogatoriu să continue? Aș primi un tratament mai bun în arest.

— Cum mi-ai dat mesaj dacă...

— Siri.

Karl dă din cap spre telefonul lui, aflat pe noptieră.

— A greșit o literă în ultimul mesaj, spune Lee.

— Nu te grăbi!

— Ascultă, ai noroc că am venit. Și mor de nerăbdare să aflu care era Planul B.

— Știu că ăsta e cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată, Lee, dar eu chiar nu-mi mai simt mâinile.

Ea își permite să-și dea ochii peste cap înainte de a ceda, pescuindu-și cheile din buzunarul pantalonilor și îndreptându-se spre pat.

— Orice ai face, spune ea, ține strâns de cearșaful ăla!

Karl pufnește.

— De parcă nu ți-ar plăcea să tragi o privire.

— Am *tras* deja o privire, mai știi? Deși abia dacă mi-o amintesc. N-a fost ceva memorabil.

Trage încheietura dreaptă a lui Karl spre ea – el scoate un scâncet de durere – și se apleacă să bage cheia mică în încuietoarea cătușei.

— Deci unde e ea? *Cine e?*

— Dracu' știe. În ambele privințe.

— Mereu romantic, ai, Karl?

— Te-am mai *văzut* desfăcând cătușe. Ce naiba durează atât de...

Cheia se rotește în încuietoare cu un clic, iar Lee desface cătușa destul cât aceasta să alunece de pe încheietura lui Karl. Brațul lui cade pe pat ca o greutate moartă care a fost detașată curat de corp. Cu prudență, Karl încearcă să și-l îndoiaie, dar reușește doar câteva grade înainte de a scuipa un șir de înjurături, închizând ochii și renunțând.

— Cheile sunt măcar aici? întrebă Lee, mutându-se pe cealaltă parte a patului pentru a lucra la cealaltă pereche.

— Le-a luat cu ea. Mi-a spus că o să le arunce în toaletă. În fine, ghinionul ei, pentru că nici măcar nu e racordată!

Lee se strâmbă.

— Unde te duci la...?

— Toaleta portabilă. Afară, lângă șopron.

— Ea a știut asta înainte să vină aici?

— Nu, dar *a venit* ca să termine ce-a început, zice el, rânjind. Și a terminat...

— Dacă termini fraza aia, jur pe Dumnezeu că te încătușez la loc!

Când a doua pereche e și ea îndepărtată, Karl se prăbușește în față, tresărind în timp ce încearcă să-și aducă brațele mai aproape de corp și crescând atât vehemența, cât și gama de înjurături mormăite cu fiecare centimetru.

— Hristoase! Îmi simt brațele de parcă ar fi în *flăcări*.

— Ei bine, să-ți fie învățătură de minte! Lee face un pas înapoi de lângă pat, apoi adaugă: Și locuiește la mai puțin de 2 kilometri distanță, presupun, această femeie misterioasă și furioasă?

— Nu știu, răspunde el și ridică din umeri. N-am întreat.

— Karl, pentru numele lui Dumnezeu! O să *ajungi* pe Snapchat în ritmul ăsta și atunci nici măcar *eu* n-o să mai pot să-ți salvez fundul.

Un fenomen relativ nou: membrii *Gardaí* ajungând numiți și făcuți de rușine pe rețelele sociale. Ultimul care a atras atenția superiorilor a fost un clip video de la o petrecere privată găzduită de un cunoscut traficant de droguri, la care un polițist repartizat în prezent în district era un invitat aparent entuziast și prietenos.

— Nu i-am spus că sunt *polițist*, se apără Karl, ca și cum un asemenea lucru ar fi fost absurd, deși reușise să ajungă blocat în două perechi de cătușe în timpul unui joc sexual cu o străină a cărei vizită la el acasă constituia, de asemenea, o încălcare a restricțiilor COVID-19 actuale ale țării.

— Atunci de unde i-ai spus că ai cătușele?

— Nu i-am spus. Nu prea am stat *la discuții*, Lee, dacă înțelegi ce vreau să...

— Acum vorbește și mai puțin, te rog!

Lee se uită la a doua pereche de cătușe, pe care o ține încă în mână, și vede un semn cu vopsea albastră lângă încuietoare și două inițiale zgâriate în metal lângă balama: *E.M.*

Clatină din cap.

— Serios, Karl?

— Ce?

El se uită la ea, la cătușele din mâna ei, pe urmă înapoi la fața femeii. A reușit să-și aducă brațele în poală, dar este rigid în acea poziție, de parcă tot bustul i-ar fi închis într-un ghips invizibil.

— Nu mă lua cu „Ce?” Știi *bine* ce. Astea sunt ale lui Eddie. Vopsea albastră, inițiale. Așa scria în raportul pe care bietul tip a trebuit să-l depună pentru că a crezut că le pierduse.

— Chiar le pierduse. A uitat să le scoată de la prostul ăla drogat pe care l-am ridicat de la petrecerea din Trinity Hall acum câteva săptămâni.

— Știi că pășește deja pe gheață subțire, spune Lee.

— Și tu știi și de ce: e praf.

— Nu ți-ar trece prin cap să-l ajuți puțin pe tipul ăsta?

— *Îl ajut!* ripostează Karl. *Îl* ajut să iasă din poliție, pentru că nu-i e locul aici.

Telefonul lui Lee începe să sune.

Numărul de pe ecran aparține secției de pe Sundrive Road, ceea ce îi stârnește imediat interesul.

De ce ar suna cineva de la secție, când ea și Karl nu intră în tură decât peste o jumătate de oră? Și de ce nu i-au apelat pur și simplu prin stație?

— Lee, rostește o voce masculină când răspunde. Avem o problemă.

Recunoaște vocea lui Stephen, unul dintre băieții din unitate.

— Poți să vorbești?

— Da, spune ea. Ascult.

— A venit un apel în zori de la prietena noastră de la The Crossings, asociația de locatari formată dintr-o singură persoană. Am presupus că o să fie doar o altă pierdere de timp pentru toată lumea, așa că noi, ah... *Își* drege vocea, apoi continuă: Ei bine, i-am trimis pe Ant și Dec.

— *Ce ați făcut?*

Întrucât cei mai noi membri ai unității arată ca niște băieți de la Prima Împărtașanie și unul dintre ei se numește Declan, își câștigaseră instantaneu o poreclă inspirată de veșnic tânărul duo de prezentatori TV¹.

— Nu credeam că o să fie ceva serios, răspunde Stephen. Aceeași femeie a sunat la fiecare două zile ca să ne spună că vecinii ei au musafiri.

— Și de data asta ce a fost?

— E un cadavru într-unul dintre apartamentele de la parter. Și nu genul „pijama-în-propriul-pat”.

— Futu-i! exclamă Lee.

— Norocul nostru că a sunat și la ambulanță, iar la volan se afla Paul Philips! Imediat ce a ajuns la fața locului, și-a dat seama despre ce e vorba și le-a spus lui Ant și Dec că ar fi bine să-i sune pe mami și pe tati.

Două „banane verzi”, singure la locul faptei, fără niciun ofițer superior care să le spună care e stânga și care e dreapta. Primii membri ajunși la locul unei potențiale investigații de crimă. Lee nu știe mai mult de atât, dar poate deja să vadă cum orice speranță de a obține o condamnare reușită se îndepărtează cu fiecare clipă de inexperiență care se scurge.

Își strânge rădăcina nasului și închide ochii. Când îi deschide la loc, îl vede pe Karl privind-o întrebător.

— Știu că e rău, spune Stephen în urechea ei, dar nu am crezut că...

— O să vorbim mai târziu despre „nu-am-crezut”. Sunt cu Karl, mergem direct acolo chiar acum. Trimite-mi adresa

¹ Ant și Dec (Anthony McPartlin și Declan Donnelly) este cel mai cunoscut duo de prezentatori TV din Marea Britanie, celebri pentru emisiuni precum *Britain's Got Talent* sau *I'm a Celebrity... Get Me Out of Here!* Sunt faimoși pentru faptul că au lucrat împreună încă din adolescență și pentru aspectul lor „veșnic tânăr” (n. tr.).

completă prin mesaj! Trimite-mi câteva mașini! Biroul Tehnic și patologul, de asemenea. Dacă ajunge altcineva acolo înaintea noastră, spune-le să întindă banda! Nu pleacă nimeni! Apoi sună-i pe Ant și Dec și spune-le că unul dintre ei trebuie să stea afară, la ușa apartamentului, iar celălalt trebuie să mă întâmpine în afara clădirii, și că nu au voie nici măcar să respire până nu ajung eu acolo! Nu comunica nimic pe stație până când nu mă auzi din nou! Și începe să te rogi ca asta să se rezolve naibii înainte să afle șefu! Ai înțeles?

— Am înțeles!

După ce încheie apelul, Lee azvârle cătușele lui Eddie pe pat, într-un arc înalt, lovindu-l pe Karl fix între picioare cu toată greutatea lor și provocându-i un nou spasm de durere.

Nu-l așteaptă să-și revină.

— Îmbracă-te! îi poruncește ea. Trebuie să plecăm. *Acum!*

NIMENI NU ȘTIA CĂ SUNT ÎMPREUNĂ. ACUM, UNUL DINTRE EI ESTE MORT.

ÎN URMĂ CU 56 DE ZILE

Ciara și Oliver se cunosc la o coadă la supermarket în Dublin, exact în momentul în care COVID-19 începe să se extindă în Irlanda. O scânteie. O șansă. O distragere de la tot ceea ce încearcă amândoi să lase în urmă.

ÎN URMĂ CU 35 DE ZILE

Când carantina bate la ușă, Oliver sugerează să se mute împreună. Pentru Ciara, pare o oportunitate rară de a lăsa relația să înflorească în totală intimitate.

Pentru Oliver, este modalitatea perfectă de a-și păstra trecutul – și adevărata natură – ascunse.

ÎN PREZENT

Poliștii pătrund cu forța în apartamentul lui Oliver și găsesc înăuntru un cadavru în descompunere. Pe măsură ce descâlcesc ițele unei relații construite pe secrete și jumătăți de adevăr, aceștia se confruntă cu întrebarea supremă:

**CARANTINA A DAT NAȘTERE UNEI POVEȘTI
DE DRAGOSTE... SAU CRIMEI PERFECTE?**

„Howard își structurează romanul ca pe un fel de numărătoare inversă ingenioasă, oferind treptat dezvăluiri despre fiecare dintre personaje, până la finalul cutremurător, pe care l-aș putea numi tarantinesc dacă nu ar fi atât de intim.”

CrimeReads

„Fiecare nouă răsturnare de situație, administrată cu precizie chirurgicală, te va ține cu sufletul la gură, făcându-te nostalgic după vremurile în care COVID-19 era cea mai mare amenințare.”

Kirkus Reviews

ISBN: 978-630-361-252-2

9 786303 612522

www.edituracorint.ro